

■ REDAKSJONEN: Telefon 62 40 00 00
 ■ E-post: redaksjonen@ostlendingen.no
 ■ www.ostlendingen.no

MUSIKK

Liv og leven

Depui:
 Manhood
 Ghost Town/Musikkoperatørene

Bent Ivar Depui Tversland (28) fra Setesdal feier unna ni egne låter på 25 minutter, og gjør det med stor frihet som samtidig har solid musikalitet i bunnen. Han valser frodig i gang med rølp og ræl i rocka cabaretretning, ikke ulikt god, gammel Tom Waits. Sannhetsord som «Bapbadapodopop» glir meningsfylt inn. Gitarist Thomas Wang og de andre viser styrke og forståelse. Et høyst lovende album.

Geir Hovensjø

Britisk sosialrealisme

Plan B:
 Ill Manors (soundtrack)
 679 Records/Warner

Plan B er prosjektet til den filminteresserte, britiske rapperen Ben Drew. Dette er hans tredje album, og etter de to første hadde Drew tjent nok til å skrive manuskriptet til og produsere sin egen film. Filmen er ifølge rapportene en sterkt sosialrealistisk skildring av forholdene under David Camerons regime, og det spares ikke på elendighetsbeskrivelser.

Men her skal vi konsentrere oss om musikken, og det er også sterke saker. Seks av de 11 sporene er med i filmen, mens tittelsporet er skrevet senere. Det er et slags protestverk mot vold og undertrykking med sampla strykere fra et verk av Shostakovich, drum'n'bass og rett-på-sak-rim.

Blant mange sterke spor gjør "I am the Narrator" og "Drug Dealer" kanskje størst inntrykk. Sistnevnte er en dramatisk sak om en niårings møte med rasisme, narkologere og livet med en prostituert mor. Sosialrealisme – sterkt, vakert, intenst og meningsfylt.

Per Kristian Hansen

Internasjonalt gjennombrudd

Rick Ross:
 God forgives, I don't
 Def Jam/Universal

Rick Ross (36) fra Florida gir ut sitt femte album. Som nesten alle rappere (kan det virke som) har han en relativt rufsete fortid med dop, vold og tvilsomme holdninger til det meste som de viktigste stikkordene. Han er imidlertid dyktig til å lage forførende rapmusikk med sjarmerende rufsete strykere, heftige beats og rim som i alle fall i noen tilfeller er verdt å lytte til. De har en sjølbioGRAFISK kraft som gjør det interessant, men også klisjépregede spor som "Diced Pineapples",

Schøyens sure toner på turné

Med en fersk komipris i lomma, for beste kvinnelige artist i revy eller komedie, reiser Hege Schøyen på turné. Prisen fikk hun lørdag for rollen som den tonedøve opera-sangerinnen Florence Foster

Jenkins. Og det er nettopp denne karakteren som nå skal glede flere rundt om i landet, når forestillingen «Nattens umusikalske dronning» skal ut på tur. Schøyens unoter fikk gode tilbakemeldinger fra

både presse og publikum i fjor. Første stopp på turneen som starter nå blir Lillestrøm fredag 14. september og søndag 15. desember synger Hege Schøyen sin siste umusikalske toner i Stavanger.

samt tendenser til skryterim som skjemper så mange av platene til gutta med flere kilo gull rundt halsen. Men med spor som "Amsterdam" og "Ashamed", sistnevnte en sosialrealistisk sak om morens elendige lønnsforhold i industrien, retter opp mye av dette inntrykket. Rick Ross har stort sett solgt skivene sine i USA, men denne gangen tyder mye på et internasjonalt gjennombrudd med topp ti plasseringer blant annet i Storbritannia.

Gode venner som André 3000, Dr. Dre, Ne-Yo og Jay Z, for bare å nevne de mest kjente, bidrar også positivt på dette albumet.

Per Kristian Hansen

Stilren black metal

Saturnian:
 Dimensions
 Indie rec./Indie dist

Med sin symfoniske og til tider pompøse black metal debutterer denne engelske kvintetten, og resultatet er slett ikke halvgæli. Noen ny og grensesprengende musikk er det ikke snakk om, de som liker Cradle of Filth, Dimmu Borgir og Bal-Sagoth er også potensielle fans. Vokalen varierer over growl, clean og kvinnelig, med hovedvekt på førstnevnte. Tempo og intensitet er av varierende art, noe som gjør albumet dynamisk og til dels krevende for lytteren. Det er mye melodi i låtene på «Dimensions», et album for dem som ikke liker sin black metal altfor møkkete og nekro.

Anders Brevig

Italiensk middelalder

Currentes:
 Spinato Intorno Alcor
 Lawo

Det norske ensemblet Currentes tar for seg middelaldermusikk skrevet av italieneren Antonio Zacara da Terano (1365-1416, også kjent som pavelig sekretær). Slik musikk har en slags evig fellesnevner, nesten samme hvor i Vest-Europa den kommer fra, og den tas hånd om på beste måte av Currentes. Kristin Mulders og Kjetil Almenning står for det vokale. De følges av gamle, tradisjonelle instrumenter som gir det riktige klangbildet – cembalo, middelalderfele og blokkfløyter. Alt holdes stilriktig tilbake, det lyder lyst, luftig, elegant og absolutt deilig.

Geir Hovensjø

Pussig progrock

Procosmian Fannyfiddlers:
 Interference Number 9
 LL Records

Dette er et underlig album, for hva skal man tro når bandet

spiller progrock, kaller seg Procosmian Fannyfiddlers, bandmedlemmene er komfortable med kallenavn som "Fist-Anal", "Eric the Awful" og "Pornographic Johnson" og de gir ut skivene på Langt Lem Records (LL Records)? Progrockens svar på Luxus Leverpostein?

Sannelig om jeg vet ... De kommer fra Trondheim og har holdt på siden 1995. Og de er dyktige musikanter – bare så det er sagt. Stilen er umiskjennelig proggete med innslag av folkemusikk, og bortsett fra en kvinnelig vokalist som kan bli litt slitsom (synger anstrengt), er dette et ganske spennende album som står godt på egne musikalske føtter, men, som man forstår, kanskje ikke helt klarer å balansere humor og seriøsitet.

Per Kristian Hansen

Sørgelig kjedelig

Bugge & Henning:
 Last Spring
 ACT/Musikkoperatørene

Hva i huleste får Bugge Wesseltuft til å gå i studio og lage en gudsjammerlig kjedelig plate sammen Henning Kageud? Det er mulig det er penger i dette, da plata etter kort tid dukket opp på VG-lista. Spenning er det i alle fall ikke når de framfører 16 sviskelåter, hovedsakelig voggesanger og lignende med både "Byssan Lull", "Gjendines Bådnlåt" og andre søvndyssende låter. Kaggerud spiller vakkert melodilinjene, men hans forsøk på en slags improvisert intro til låtene er både stivt og kjedelig. Bugge er heller ikke i sitt beste hjørne

selv om han innimellom overrasker med nokså spenstige harmonier på gamle travere.

Jeg tror det hadde vært bedre at han hadde fått med seg en folkemusiker på fele som hadde hatt et friere forhold til musikken og vips kunne dette blitt magisk. Nå er det musikk som du til nød kan bruke som sovemedisin.

Christen Ringnes

USA-protest anno 2012

Ry Cooder:
 Election Special
 Nonesuch/Warner

Cooder innleder i rollen som Mitt Romneys bikkje Seamus, som for mange år siden måtte lide i en tett boks på biltaket under lange reiser. En slik hundeeier egner seg dårlig som president, ikke sant? Ry Cooder (65) har gjennom sin lange karriere svingt innom en endeløs rekke av folkelige sjangere. I år er han sint, men humoristisk protestsanger som bjeffer sine nidviser mot USAs høyreside. Han innser Obamas vanskelige rolle som president. Han tar for seg konservative finansfolk som støtter politikere som gir f... i miljøet. I «Guantánamo» peker han på fengselsvesenets rolle som storbusiness. Sarah Palin får sitt. «The 90 and the 9» er en ren antikrigssang. Cooder er tydelig påvirket av Woody Guthrie, Pete Seeger og andre, gamle protestsangere, selv om hans sanger knyttes u-tidløst til høstens forestående valg.

Musikken? Han trakterer alle strenger selv, og får i tillegg hjelp av sønn Joachin på slag-

instrumenter. Folk, akustisk og elektrisk blues, bluesrock, bluegrass og slikt noe. Fint å høre på alt sammen. Det er jo Cooder.

Geir Hovensjø

Heftig hamarsinger

Autokarma:
 Fare, fare krigsmann
 (EP-cd/10" vinyl)
 Autokarma

Hamarbandet Autokarma har holdt på siden 2008, og fortsatt er de nok best kjent som "offeret" for Tufte-Johansen og Elias publikumsstunt i "Storby natt" for noen år siden. Ukjente Autokarma møtte stinn brakke av innstuderte blodfans i regi av moroparet på en spillejobb i Oslo. Bandet var totalt uforberedt, og dette ble bra TV, og best av alt; Autokarma fikk god publisitet og mange nye venner.

EP-en med fem låter er ei riktig fin tungrockskive med tekster på norsk. Låtene er fengende og dynamiske, og bandet låter spenstig og samspilte. Mine favorittspor er sugende sterke "Fare, fare krigsmann" og nesten poppete "Lille mann", som de for øvrig laget en video til alt i 2010. Som Seigmenn på en sjelden opptur når depresjonens slør har lettet – iallfall litt ...

Per Kristian Hansen

Thrashy og fett

Tantara:
 Based On Evil
 Indie rec./Indie dist.

Tidligere i år dukket Nekromantheon opp med et knall-

Kan Prøysen jazzes?

Fire fyrer: Prøysen goes jazz
 Curling Legs/Musikkoperatørene

Fire fyrer har holdt på noen år med jazzversjoner av Prøysens kjente sanger. Tre fyrer fra Prøysens innland: Trombonist og sanger Torbjørn Sunde fra Gjøvik, bassist Sigurd Hole fra Rendalen og trommis Espen Rud med røtter i Ringsaker, pluss gitarist Frode Kjekstad fra «utlandet» Lier. Nå er albumet ute, 73 minutter med tretten låter, alt fra barnesanger til voksentrøbbel.

Går det an å jazzes Prøysen? Tja ... sikkert, men jeg synes dette funker ganske ujevnt. Da har jeg i minnet «Med blanke ark» fra 1994, der en drøss kjente artister fra diverse sjangre angrep Prøysen

på høyst ulikt vis, kanskje toppet av bluesmann Reidar Larsens morderiske versjon av «Slibesteinsvalsen» på rogalandsk.

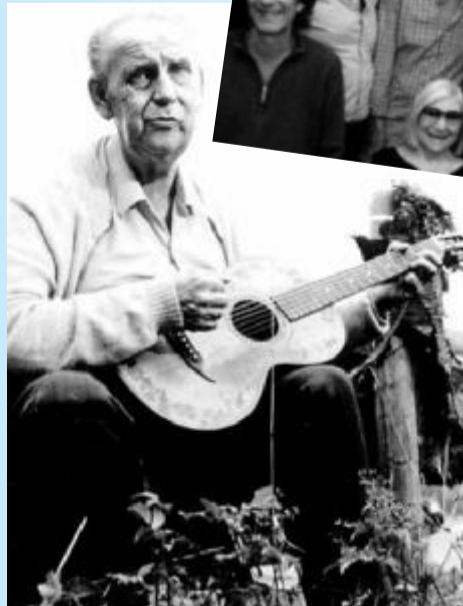
Veteranene i Fire fyrer kjører i dre-

vent og dyktig, men

musikken får et preg av lobbyjazz, det blir for pyntelig i perioder. Bittet og humoren i tekstene forsvinner. Det er liksom Prøysen i jazzdrakt, og lite mer. Sunde er ingen stor vokalist, og hans forsøk på halvveis dialekt virker påklistret. Innimellom brytes det herlig opp, som da Holes bass bærer melodien i «Nøtteliten», og den skakke slutten «Hompetitten».

Og NORA BROCKSTEDT! Hun stepper inn på «Mari, du bedåre» og «Trassvisa hennes Tora», og synger minst like godt som alltid, med nærvær og timing som sitter. Men så blir hun ikke nitti før i januar, heller ...

Geir Hovensjø

ALF PRØYSEN